

Arrest

nr. 246 034 van 11 december 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 7 en 16 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 20 december 2019.

- 1.2. Op 19 april 2019 en 31 januari 2020 worden verzoekers gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.
- 1.3. Op 15 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. B.G. F.A., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 augustus 1995 te San Salvador. U woonde steeds in Apopa (San Salvador) en studeerde af in de richting verpleegkunde in 2013. U werkte in een magazijn van een supermarkt en vanaf 2015 in een drukkerij in San Salvador.

Sinds uw adolescentie werd u geïntimideerd door verschillende bendeleden. U woonde immers in een gebied waar twee rivaliserende bendes actief waren: Maquina en bende 18. Beiden verdachten u ervan samen te werken met de rivaliserende bende. Ze probeerden tevens u en uw broer B.I.B.G. (CG 18/19636 ; O.V. 8.709.168) te dwingen tot samenwerking. Midden augustus 2018 werd u op de bus bedreigd door leden van bende 18. Ze zeiden dat ze u in het oog hielden, alles van u wisten en ze stalen uw gsm en zeiden dat ze u daar niet meer wilden zien.

Uw broer vertrok op 17 september 2018 en kwam in België aan op 18 september 2018. Op 4 oktober 2018 diende hij hier een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 maart 2019 werd hem hier de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 15 november 2018 vond er een moordpoging op u plaats. Er werd door een lid van bende Maquina een pistool tegen uw hoofd gedrukt en afgedrukt, maar om een of andere reden kwam er geen kogel uit. U werd dan op de borst geslagen en er werd u gezegd dat ze u daar niet meer wilden zien, anders zou u de volgende keer gedood worden. U besloot dus met uw gezin uit het land te vertrekken.

U bent met uw partner J.M.S.G.(CGX; O.V. X) en jullie dochter E. F. op 3 december 2018 uit El Salvador vertrokken. Jullie kwamen in België aan op 4 december 2018 en dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 20 december 2018.

U haalt tevens aan dat uw vader M.A.B.(CG X; O.V. X), moeder M. J.G.D.B.(CG X ; O.V. X) en grootmoeder I.D.J.A.A.(CG X; O.V. X) ondertussen ook het land dienden te ontvluchten nadat bendeleden bij uw vader naar u informeerden. Er werd bovendien brand gesticht bij het busstation in de buurt waar ze woonden. Ze kwamen in België aan op 27 maart 2019 en dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 2 april 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 3/6/'15), uw paspoort (d.d. 10/8/'18), een uittreksel van het register van uw partner, uw dochter en u, een elektriciteitsfactuur, uw boardingpassen, vliegtickets en krantenartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van problemen met bende 18 en bende Maquina. U bent er echter niet in geslaagd deze problemen aannemelijk te maken. Er vielen immers ernstige incoherenties te bemerken in uw verklaringen, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig aantast. Zo vermeldt u in eerste instantie nergens ooit gevraagd te zijn geweest om samen te werken met een bende. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) maakt u hiervan nergens melding. Nochtans verklaart u aan het begin van uw eerste onderhoud bij het CGVS wel alle redenen te hebben kunnen geven die u ertoe brachten het land te verlaten (CGVS-1 p.2). U verwijst in eerste instantie enkel naar het feit dat beide bendes u van samenwerking met de andere bende verdachten als reden waarom ze u viseerden (CGVS-1 p.7-8). Dat u de effectieve **vraag tot samenwerking** met de bendes niet spontaan aanhaalde bij uw vluchtmotieven, terwijl dit later een wezenlijk onderdeel van uw vrees blijkt uit te maken, ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan. Wanneer u dit aspect van uw relaas ten slotte wel vermeldt, blijkt u dit overigens niet op overtuigende wijze hard te kunnen maken. Volgens uw verklaringen zouden de bendes u gedurende uw volledige studietijd voortdurend gevraagd hebben te stoppen met uw studies en met hen samen te werken. U beweert toen wekelijks een bendelid van bende 18 of Maquina te zijn tegenkomen en u werd hier dan telkens op aangesproken. U weigerde iedere keer elke samenwerking. Ze werden dan boos, maar pakten u nooit fysiek aan. U beweert dat de situatie toen nog niet zo onveilig was als nu (CGVS-2 p.7-10). Dit alles toont dan ook niet aan dat u omwille van deze reden werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren.*

*U beweert op het moment dat u uw **paspoort** ging afhalen zelf nog geen concrete problemen te hebben gehad. U was toen echter van plan samen met uw broer uit El Salvador te vertrekken. Hoewel u verklaart dat uw broer en u gelijkaardige problemen hadden, besloot u uiteindelijk toch niet samen met hem te vertrekken (CGVS-2 p.7). U was immers nog aan het werken, u wilde uw familieleden niet achterlaten en vond het ook gewoon heel moeilijk zulke grote stap te zetten (CGVS-1 p.9 en CGVS-2 p.10). Dit vormt wederom een tegenindicatie voor het koesteren van een gegronde vrees.*

*Ook wat betreft de recente gebeurtenissen waarvan u verklaart het slachtoffer te zijn geweest, moeten enkele opmerkingen worden gemaakt. Zo is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS niet spontaan het incident waarvan u in **augustus 2018** het slachtoffer zou zijn geweest, aanhaalt. U hebt het dan enkel over het incident in november 2018. Zelfs wanneer er gevraagd wordt of er nog iets anders gebeurde, antwoordt u ontkennend. Pas wanneer u expliciet wordt gevraagd naar een incident met een bus waarover u bij de DVZ vertelde, vermeldt u dit alsnog (CGVS-1 p.9). Dit doet reeds vraagtekens rijzen bij de ernst en geloofwaardigheid van dit incident. Maar zelfs als dit werkelijk heeft plaatsgevonden, kan dit nog niet als voldoende ernstig worden aanzien. Toen u uit de bus werd gezet, zette u uw weg te voet verder. U diende gedurende een twintigtal minuten door gebied van de bende 18 te wandelen. Er overkwam u toen echter niets (CGVS-2 p.6-7). U veranderde nadien weliswaar uw route naar het werk, maar bleef toch nog gedurende een drietal maanden werken (CGVS-2 p.5). U kwam in die periode niet meer in aanraking met deze bende (CGVS-2 p.10). Dit is dus onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging. Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot het incident waarvan u in **november 2018** slachtoffer zou zijn geworden. U beweert dat ze u wilden neerschieten, maar dat het pistool niet werkte, waardoor ze u dan maar sloegen. U bent echter niet naar het ziekenhuis of de dokter geweest omwille van de slagen die ze u gaven (CGVS-2 p.11). U diende ook geen klacht in omwille van deze feiten (CGVS-1 p.10). U hebt dus geen bewijsstukken om uw verklaringen hieromtrent te staven. Zelfs indien dit incident werkelijk zou hebben plaatsgevonden, dient te worden stilgestaan bij het feit dat u hierna nog achttien dagen in het land bleef en niet meer in contact kwam met bendeleden (CGVS-2 p.10, 12). Er is in die periode niets meer gebeurd (CGVS-1 p.10). Wanneer u tijdens uw eerste onderhoud gevraagd wordt naar aanwijzingen dat u nog geïnterviewd zou worden, vermeldt u niets. Zelfs wanneer expliciet geïnformeerd wordt of uw familieleden nog iets meemaakten, laat u na hierover iets te zeggen (CGVS-1 p.10). Als u gevraagd wordt hoelang uw ouders en grootmoeder nog in El Salvador bleven na uw vertrek kunt u hier geen antwoord op geven. Wanneer u wordt gevraagd waarom ze klaarblijkelijk nog enkele maanden langer dan u bleven, verklaart u dat ze nog van alles te regelen hadden, onder andere de verkoop van uw grootmoeders huis, haar pensioen en dergelijke (CGVS-2 p.4). Dit vormt wederom allerminst een indicatie voor een gegronde vrees voor vervolging.*

*Vervolgens verwijst u naar de situatie die mede aan de basis lag van de beslissing van uw ouders en grootmoeder het land te verlaten, namelijk de door bendes aangestoken **brand** bij het busstation in jullie buurt (CGVS-1 p.4). Uw vader stelt dat uit de nieuwsberichten bleek dat de branden door bendes waren aangestoken.*

Nochtans stelt het krantenartikel dat hij voorlegt dat de brand op dag één het gevolg was van een kortsluiting in één van de bussen en dat de autoriteiten niet hebben bevestigd dat het om een aanslag gaat. Bijgevolg kan er hieruit niet worden geconcludeerd of de branden zich al dan niet voordeden in het kader van het bendegegeweld. Bovendien blijkt ook nergens uit zijn verklaringen dat deze aanslagen op hem persoonlijk bedoeld waren. Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat de bendeleden zijn huis met stenen bekogelden. Hij stelt dat ze dit naar meerdere woningen in de buurt deden om de bewoners af te schrikken (CGVS 19/15474 p. 11). Ook antwoordt hij vaag op de vraag of de stenen specifiek op zijn huis bedoeld waren. Hij stelt niet te weten hoe hij moet antwoorden op deze vraag en dat ze ook naar de burens met stenen gooiden. Hij stelt tevens in dit verband dat het grootste probleem is dat de bendes zich de regio eigen willen maken (zie CGVS 19/15474 p.20). Bijgevolg dient er te worden geconcludeerd dat jullie het niet aannemelijk hebben kunnen maken dat jullie in dit verband een persoonlijke vrees hebben en een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in jullie land van herkomst volstaat niet om iemand subsidiaire bescherming te verlenen. Een persoonsgerichte vrees is hierbij determinerend.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweert u plots dat leden van beide bendes elk nog bij uw **vader** naar u kwamen vragen. Wat dit betreft kunt u evenwel wederom niet overtuigen. U weet immers niet hoe vaak ze nog naar u informeerden, noch waar en wanneer dit precies plaatsvond. U verklaart bovendien hier niet naar geïnformeerd te hebben. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Als u er op wordt gewezen dat u dit niet vermelde tijdens uw eerste onderhoud, beweert u simpelweg dat hier niet naar zou zijn gevraagd (CGVS-2 p.12). Nochtans werd u toen expliciet gevraagd of er met iemand van uw familie nog iets gebeurde, u antwoordde toen ontkennend (CGVS-1 p.10). Het is tevens vreemd dat uw vader stelt de bendeleden van bende 18 die hem benaderden te kennen doordat ze regelmatig op de busroute van en naar zijn werk opstapten en mensen bedreigden, maar dat ze hem dan nog nooit eerder zouden hebben bedreigd. Bovendien blijkt uit de ontslagbrief die hij voorlegt dat hij nog tot 31 januari 2019 is blijven werken op dezelfde job, wat wil zeggen dat hij nog een maand lang dezelfde busroute nam ondanks de bedreigingen die hij er ontving. Dit is eveneens vreemd en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het incident met bende 18. Daarenboven dient in dit verband eveneens te worden opgemerkt dat uw vader eerst verklaarde dat ze sinds dat incident in december besloten het land te verlaten (CGVS 19/15474 p.18-19) om dan vervolgens te stellen dat het incident met bende Maquina op 14 januari het incident was waarom hij de beslissing nam het land te verlaten (CGVS 19/15474 p.19, 22). Deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Aangaande het incident dat uw **moeder** aanhaalde waarbij ze aangesproken werd over u en uw broer door een hulpje op de bus (CGVS 19/15474 p.14 en 19/15474B p.10) dient te worden opgemerkt dat ze geen bedreigingen ontving (zie CGVS 19/15474B p.14) en dat dit ook slechts een eenmalig incident was (zie CGVS 19/15474B p.10). Bijgevolg kan er bezwaarlijk gesteld worden dat hieruit een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat uw **grootmoeder** aangesproken werd door de bendeleden toen ze aan het vegen was (CGVS 19/15474 p.15, 21). Ze werd op geen enkele manier bedreigd en dit gebeurde ook slechts één keer. Wat betreft de andere keren dat de bendeleden haar zouden hebben aangesproken, dient te worden opgemerkt dat dit niet aannemelijk is. Uw grootmoeder legt in dit verband namelijk erg vage verklaringen af. Zo stelt ze eerst dat ze meermaals 's avonds werd aangesproken door de bendeleden wanneer ze terug kwam van het ziekenhuis waar ze voor haar moeder zorgde (CGVS 19/15478 p.11). Vervolgens stelt ze echter tegenstrijdig hiermee dat de bendeleden haar in die periode slechts één keer op de bus hebben aangesproken (CGVS 19/15478 p.16). Bovendien is het vreemd dat ze niet zou weten door welke bende ze werd aangesproken (CGVS 19/15478 p.17). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de bendeleden haar hebben aangesproken over haar zonen en kleinkinderen en kan er geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw **profiel** als jongere die gedwongen zou kunnen worden samen te werken met een bende op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Uw vader en grootmoeder stellen dat ze bij een eventuele **terugkeer** naar El Salvador vrezen door criminele bendes te worden gevisieerd omdat deze het als verraad zien wanneer mensen het land verlaten (CGVS 19/15474 p.22 en CGVS 19/15478 p.19).

Er dient echter te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggelid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde **documenten** veranderen bovenstaande vaststellingen geenszins. Uw identiteitskaart (d.d. 3/6/15), uw paspoort (d.d. 10/8/18), de uittreksels van het register van uw partner, kind en u, uw elektriciteitsfactuur, uw boardingpassen en vliegtickets vormen enkel een indicatie met betrekking tot uw identiteit, herkomst en reisweg, dewelke hier niet worden betwist. De krantenartikelen die u voorlegt hebben geen betrekking op u persoonlijk (CGVS-1 p.6). Hieruit blijkt niet dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft het feit dat uw **broer B.I.B.G.** (CG 18/19636 ; O.V. 8.709.168) de vluchtelingenstatus werd toegekend, dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Ook uw partner J.M.S.G.(CG18/22751 ; O.V. 8.756.031), uw vader M.A.B.(CG 19/15474; O.V. 8.821.427), uw moeder M. J.G.D.B.(CG 19/15474B ; O.V. 8.821.427) en uw grootmoeder I.D.J.A.A.(CG 19/15478; O.V. 8.821.518) krijgen een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. S.G.J.M., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 oktober 1996 te San Salvador. U woonde steeds in Apopa (San Salvador). U studeerde verpleegkunde, maar stopte hiermee in 2016 zonder deze studie af te werken. U werkte vanaf 2017 in een apotheek.

Sinds zijn adolescentie werd uw partner F.A.B.G.(CG 18/22753 ; O.V. 8.756.081) geïntimideerd door verschillende bendeleden. Hij woonde immers in een gebied waar twee rivaliserende bendes actief waren: Maquina en bende 18. Beiden verdachten hem ervan samen te werken met de rivaliserende bende. Ze probeerden tevens hem en zijn broer B.I.B.G. (CG 18/19636 ; O.V. 8.709.168) te dwingen tot samenwerking. Midden augustus 2018 werd uw partner op de bus bedreigd door leden van bende 18. Ze zeiden dat ze hem in het oog hielden, alles van hem wisten en ze stalen zijn gsm en zeiden dat ze hem daar niet meer wilden zien.

Uw schoonbroer vertrok op 17 september 2018 en kwam in België aan op 18 september 2018. Op 4 oktober 2018 diende hij hier een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 maart 2019 werd hem hier de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 15 november 2018 vond er een moordpoging op uw partner plaats. Er werd door een lid van bende Maquina een pistool tegen zijn hoofd gedrukt, hetwelk werd afgedrukt, maar om een of andere reden kwam er geen kogel uit. Hij werd dan op de borst geslagen en er werd hem gezegd dat ze hem daar niet meer wilden zien, anders zou hij de volgende keer gedood worden. U besloot dus met uw partner en dochter E. F. uit het land te vertrekken.

Jullie zijn op 3 december 2018 uit El Salvador vertrokken en kwamen in België aan op 4 december 2018 en dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 20 december 2018.

Uw schoonvader M.A.B.(CG 19/15474; O.V. 8.821.427), schoonmoeder M.J.G.D.B.(CG 19/15474B ; O.V. 8.821.427) en de grootmoeder van uw partner I.D.J.A.A.(CG 19/15478; O.V. 8.821.518) kwamen in België aan op 27 maart 2019 en dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 2 april 2019. Ze dienden het land te verlaten nadat bendeleden bij hen naar uw partner informeerden. Er werd bovendien brand gesticht bij het busstation in de buurt waar ze woonden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 17/11/14), uw paspoort (d.d. 10/8/18), het paspoort van uw dochter (d.d. 10/8/18) en het uittreksel van het register van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u **niet** aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een **gegronde vrees** voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

U beroept zich immers op het vluchtmotief van uw partner F.A.B.G.(CG 18/22753 ; O.V. 8.756.081). In zijn hoofde diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De beslissing van uw partner luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van problemen met bende 18 en bende Maquina. U bent er echter niet in geslaagd deze problemen aannemelijk te maken. Er vielen immers ernstige incoherenties te bemerken in uw verklaringen, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig aantast. Zo vermeldt u in eerste instantie nergens ooit gevraagd te zijn geweest om samen te werken met een bende. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) maakt u hiervan nergens melding. Nochtans verklaart u aan het begin van uw eerste onderhoud bij het CGVS wel alle redenen te hebben kunnen geven die u ertoe brachten het land te verlaten (CGVS-1 p.2). U verwijst in eerste instantie enkel naar het feit dat beide bendes u van samenwerking met de andere bende verdachten als reden waarom ze u viseerden (CGVS-1 p.7-8). Dat u de effectieve vraag tot samenwerking met de bendes niet spontaan aanhaalde bij uw vluchtmotieven, terwijl dit later een wezenlijk onderdeel van uw vrees blijkt uit te maken, ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan. Wanneer u dit aspect van uw relaas ten slotte wel vermeldt, blijkt u dit overigens niet op overtuigende wijze hard te kunnen maken. Volgens uw verklaringen zouden de bendes u gedurende uw volledige studietijd voortdurend gevraagd hebben te stoppen met uw studies en met hen samen te werken. U beweert toen wekelijks een bendelid van bende 18 of Maquina te zijn tegenkomen en u werd hier dan telkens op aangesproken. U weigerde iedere keer elke samenwerking. Ze werden dan boos, maar pakten u nooit fysiek aan. U beweert dat de situatie toen nog niet zo onveilig was als nu (CGVS-2 p.7-10). Dit alles toont dan ook niet aan dat u omwille van deze reden werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren.

U beweert op het moment dat u uw paspoort ging afhalen zelf nog geen concrete problemen te hebben gehad. U was toen echter van plan samen met uw broer uit El Salvador te vertrekken. Hoewel u verklaart dat uw broer en u gelijkaardige problemen hadden, besloot u uiteindelijk toch niet samen met hem te vertrekken (CGVS-2 p.7). U was immers nog aan het werken, u wilde uw familieleden niet achterlaten en vond het ook gewoon heel moeilijk zulke grote stap te zetten (CGVS-1 p.9 en CGVS-2 p.10). Dit vormt wederom een tegenindicatie voor het koesteren van een gegronde vrees.

Ook wat betreft de recente gebeurtenissen waarvan u verklaart het slachtoffer te zijn geweest, moeten enkele opmerkingen worden gemaakt. Zo is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS niet spontaan het incident waarvan u in augustus 2018 het slachtoffer zou zijn geweest, aanhaalt. U hebt het dan enkel over het incident in november 2018. Zelfs wanneer er gevraagd wordt of er nog iets anders gebeurde, antwoordt u ontkennend. Pas wanneer u expliciet wordt gevraagd naar een incident met een bus waarover u bij de DVZ vertelde, vermeldt u dit alsnog (CGVS-1 p.9). Dit doet reeds vraagtekens rijzen bij de ernst en geloofwaardigheid van dit incident. Maar zelfs als dit werkelijk heeft plaatsgevonden, kan dit nog niet als voldoende ernstig worden aanzien. Toen u uit de bus werd gezet, zette u uw weg te voet verder. U diende gedurende een twintigtal minuten door gebied van de bende 18 te wandelen. Er overkwam u toen echter niets (CGVS-2 p.6-7). U veranderde nadien weliswaar uw route naar het werk, maar bleef toch nog gedurende een drietal maanden werken (CGVS-2 p.5). U kwam in die periode niet meer in aanraking met deze bende (CGVS-2 p.10). Dit is dus onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging.

Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot het incident waarvan u in november 2018 slachtoffer zou zijn geworden. U beweert dat ze u wilden neerschieten, maar dat het pistool niet werkte, waardoor ze u dan maar sloegen. U bent echter niet naar het ziekenhuis of de dokter geweest omwille van de slagen die ze u gaven (CGVS-2 p.11).

U diende ook geen klacht in omwille van deze feiten (CGVS-1 p.10). U hebt dus geen bewijsstukken om uw verklaringen hieromtrent te staven. Zelfs indien dit incident werkelijk zou hebben plaatsgevonden, dient te worden stilgestaan bij het feit dat u hierna nog achttien dagen in het land bleef en niet meer in contact kwam met bendeleden (CGVS-2 p.10, 12). Er is in die periode niets meer gebeurd (CGVS-1 p.10). Wanneer u tijdens uw eerste onderhoud gevraagd wordt naar aanwijzingen dat u nog geïnterviewd zou worden, vermeldt u niets. Zelfs wanneer expliciet geïnformeerd wordt of uw familieleden nog iets meemaakten, laat u na hierover iets te zeggen (CGVS-1 p.10). Als u gevraagd wordt hoelang uw ouders en grootmoeder nog in El Salvador bleven na uw vertrek kunt u hier geen antwoord op geven. Wanneer u wordt gevraagd waarom ze klaarblijkelijk nog enkele maanden langer dan u bleven, verklaart u dat ze nog van alles te regelen hadden, onder andere de verkoop van uw grootmoeders huis, haar pensioen en dergelijke (CGVS-2 p.4). Dit vormt wederom allerm minst een indicatie voor een gegronde vrees voor vervolging.

Vervolgens verwijst u naar de situatie die mede aan de basis lag van de beslissing van uw ouders en grootmoeder het land te verlaten, namelijk de door bendes aangestoken brand bij het busstation in jullie buurt (CGVS-1 p.4). Uw vader stelt dat uit de nieuwsberichten bleek dat de branden door bendes waren aangestoken. Nochtans stelt het krantenartikel dat hij voorlegt dat de brand op dag één het gevolg was van een kortsluiting in één van de bussen en dat de autoriteiten niet hebben bevestigd dat het om een aanslag gaat. Bijgevolg kan er hieruit niet worden geconcludeerd of de branden zich al dan niet voordeden in het kader van het bendegegeweld. Bovendien blijkt ook nergens uit zijn verklaringen dat deze aanslagen op hem persoonlijk bedoeld waren. Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat de bendeleden zijn huis met stenen bekogelden. Hij stelt dat ze dit naar meerdere woningen in de buurt deden om de bewoners af te schrikken (CGVS 19/15474 p. 11). Ook antwoordt hij vaag op de vraag of de stenen specifiek op zijn huis bedoeld waren. Hij stelt niet te weten hoe hij moet antwoorden op deze vraag en dat ze ook naar de burens met stenen gooiden. Hij stelt tevens in dit verband dat het grootste probleem is dat de bendes zich de regio eigen willen maken (zie CGVS 19/15474 p.20). Bijgevolg dient er te worden geconcludeerd dat jullie het niet aannemelijk hebben kunnen maken dat jullie in dit verband een persoonlijke vrees hebben en een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in jullie land van herkomst volstaat niet om iemand subsidiaire bescherming te verlenen. Een persoonsgerichte vrees is hierbij determinerend.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweert u plots dat leden van beide bendes elk nog bij uw vader naar u kwamen vragen. Wat dit betreft kunt u evenwel wederom niet overtuigen. U weet immers niet hoe vaak ze nog naar u informeerden, noch waar en wanneer dit precies plaatsvond. U verklaart bovendien hier niet naar geïnformeerd te hebben. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Als u er op wordt gewezen dat u dit niet vermeldde tijdens uw eerste onderhoud, beweert u simpelweg dat hier niet naar zou zijn gevraagd (CGVS-2 p.12). Nochtans werd u toen expliciet gevraagd of er met iemand van uw familie nog iets gebeurde, u antwoordde toen ontkennend (CGVS-1 p.10). Het is tevens vreemd dat uw vader stelt de bendeleden van bende 18 die hem benaderden te kennen doordat ze regelmatig op de busroute van en naar zijn werk opstapten en mensen bedreigden, maar dat ze hem dan nog nooit eerder zouden hebben bedreigd. Bovendien blijkt uit de ontslagbrief die hij voorlegt dat hij nog tot 31 januari 2019 is blijven werken op dezelfde job, wat wil zeggen dat hij nog een maand lang dezelfde busroute nam ondanks de bedreigingen die hij er ontving. Dit is eveneens vreemd en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het incident met bende 18. Daarenboven dient in dit verband eveneens te worden opgemerkt dat uw vader eerst verklaarde dat ze sinds dat incident in december besloten het land te verlaten (CGVS 19/15474 p.18-19) om dan vervolgens te stellen dat het incident met bende Maquina op 14 januari het incident was waarom hij de beslissing nam het land te verlaten (CGVS 19/15474 p.19, 22). Deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Aangaande het incident dat uw moeder aanhaalde waarbij ze aangesproken werd over u en uw broer door een hulpje op de bus (CGVS 19/15474 p.14 en 19/15474B p.10) dient te worden opgemerkt dat ze geen bedreigingen ontving (zie CGVS 19/15474B p.14) en dat dit ook slechts een eenmalig incident was (zie CGVS 19/15474B p.10). Bijgevolg kan er bezwaarlijk gesteld worden dat hieruit een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat uw grootmoeder aangesproken werd door de bendeleden toen ze aan het vegen was (CGVS 19/15474 p.15, 21).

Ze werd op geen enkele manier bedreigd en dit gebeurde ook slechts één keer. Wat betreft de andere keren dat de benedeleden haar zouden hebben aangesproken, dient te worden opgemerkt dat dit niet aannemelijk is. Uw grootmoeder legt in dit verband namelijk erg vage verklaringen af. Zo stelt ze eerst dat ze meermaals 's avonds werd aangesproken door de benedeleden wanneer ze terug kwam van het ziekenhuis waar ze voor haar moeder zorgde (CGVS 19/15478 p.11). Vervolgens stelt ze echter tegenstrijdig hiermee dat de benedeleden haar in die periode slechts één keer op de bus hebben aangesproken (CGVS 19/15478 p.16). Bovendien is het vreemd dat ze niet zou weten door welke bende ze werd aangesproken (CGVS 19/15478 p.17). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de benedeleden haar hebben aangesproken over haar zonen en kleinkinderen en kan er geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw profiel als jongere die gedwongen zou kunnen worden samen te werken met een bende op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Uw vader en grootmoeder stellen dat ze bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vrezen door criminele bendes te worden gevisieerd omdat deze het als verraad zien wanneer mensen het land verlaten (CGVS 19/15474 p.22 en CGVS 19/15478 p.19).

Er dient echter te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggestuurd en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun

buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen geenszins. Uw identiteitskaart (d.d. 3/6/15), uw paspoort (d.d. 10/8/18), de uittreksels van het register van uw partner, kind en u, uw elektriciteitsfactuur, uw boardingpassen en vliegtickets vormen enkel een indicatie met betrekking tot uw identiteit, herkomst en reisweg, dewelke hier niet worden betwist. De krantenartikelen die u voorlegt hebben geen betrekking op u persoonlijk (CGVS-1 p.6). Hieruit blijkt niet dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft het feit dat uw broer B.I.B.G. (CG 18/19636 ; O.V. 8.709.168) de vluchtelingenstatus werd toegekend, dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een geponde vrees voor vervolging of

een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Ook uw partner J.M.S.G.(CG18/22751 ; O.V. 8.756.031), uw vader M.A.B.(CG 19/15474; O.V. 8.821.427), uw moeder M. J.G.D.B.(CG 19/15474B ; O.V. 8.821.427) en uw grootmoeder I.D.J.A.A.(CG 19/15478; O.V. 8.821.518) krijgen een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend."

Derhalve kan u evenmin een beschermingsstatus worden toegekend.

Wat de door u neergelegde **documenten** betreft dient te worden vastgesteld dat deze niets aan bovenstaande appreciatie wijzigen. Het betreft immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 17/11/'14), uw paspoort (d.d. 10/8/'18), het paspoort van uw dochter (d.d. 10/8/'18) en het uittreksel van het register van uw dochter. Deze documenten vormen enkel een indicatie voor de identiteit en herkomst van uw dochter en u, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummer 247 585 en 247 554 en dat het verzoekschrift betreffende rolnummer 247 554 integraal verwijst naar het beroep met rolnummer 247 585. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekschriften in de twee beroepen identiek zijn en de tweede verzoekster zich wat haar vluchtmotieven betreft, volledig baseert op de vluchtmotieven van eerste verzoeker, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In het verzoekschrift ingediend namens eerste verzoeker wordt als volgt geargumenteed met betrekking tot de vastgestelde incoherentie in de verklaringen eerste verzoeker met betrekking tot de vraag tot samenwerking met de bendeleden:

"Verwerende partij verwijt verzoekende partij aldus pas bij haar tweede gehoor op het CGVS vermeld te hebben dat zij gevraagd werd door de bendes om zich aan te sluiten. Verzoekende partij begrijpt deze verwijt niet. Klaarblijkelijk had verwerende partij zelf twee gehoren nodig om het volledige relaas van verzoekende partij te begrijpen. Verzoekende partij heeft haar verhaal verteld, de rekruteringspogingen door de bendes kwamen pas tijdens het tweede gehoor ter sprake. Verzoekende partij heeft bij het eerste gehoor gewoon geantwoord op de vraag van verwerende partij: namelijk welke recente redenen haarertoe hebben aangezet om haar land te verlaten.

Zij heeft dan ook de direct aanleiding van haar vertrek uiteengezet en de vragen daarna gingen louter hierover: p. 7 en 8 CGVS I. Zij vervolgen hun betoog door de te stellen dat "Na het vertellen van de recente gebeurtenissen die haar hadden aangezet om het land te verlaten, heeft zij gewoon gericht geantwoord op de vragen van verwerende partij. Pas op het tweede gehoor kwam het feit dat de bendes haar hadden trachten te rekruteren ter sprake p. 7 CGVS". Zij stellen dat "Verzoekende partij heeft getracht om zo lang mogelijk in haar land te blijven en de situatie te ondergaan, in de hoop dat de dreigementen niet ernstig zouden worden. Echter, toen zij met een pistool bedreigd werd, besepte zij dat noch zij noch haar vrouw en kind nog veilig zouden zijn in El Salvador. Deze laatste gebeurtenissen waren dan ook de aanzet om het land te ontvluchten".

Waar de bestreden beslissing stelt dat het bevreemdend is dat verzoekende partij niet spontaan het incident waarvan hij het slachtoffer werd in augustus 2018 herhaalt verzoekende partij *"dat zij toen antwoordde op de vraag die haar werd gesteld, namelijk de recente gebeurtenissen die haar ertoe hadden aangezet op het land te verlaten. Verwerende partij mag verzoekende partij niet verwijten concreet op haar vragen te hebben geantwoord..."*.

Met betrekking tot de situatie die mee aan de basis lag van de beslissing van de ouders en grootmoeder van verzoekende partij om het land te verlaten en de vaststelling in de bestreden beslissing dat eerste verzoeker niet weet hoeveel keer de bendeleden nog naar hem informeerden, argumenteert verzoekende partij als volgt: *"Op het ogenblik dat de ouders van verzoekende partij het land verlieten, was zij reeds in België. Zij heeft de brand aan de bushalte aldus niet zelf meegemaakt en kent de details er niet van. Zo verklaarde zij ook op haar gehoor op het CGVS: p. 4 CGVS"*.

Verzoekende partij vervolgt haar betoog als volgt: *"Verwerende partij verwijst vervolgens naar de beslissingen die genomen werden in hoofde van de ouders van verzoekende partij om haar asielaanvraag af te wijzen, maar meent dat de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de broer van verzoekende partij, de heer B. G. I, geen gevolgen zou hebben voor de asielaanvraag van verzoekende partij...? Dit is erg kort door de bocht, temeer omdat de problemen van de broer van verzoekende partij exact dezelfde waren als die van verzoekende partij en dat hij wel erkend werd. Verwerende partij geeft geen enkele reden waarom er een andere beslissing werd genomen in hoofde van verzoekende partij terwijl de feiten en de gebeurtenissen exact dezelfde waren. Meer nog, verzoekende partij onderging nog meer bedreigingen (pistool tegen haar hoofd) dan haar broer waardoor ook zij niet anders kon dan het land te verlaten... Het verschil in behandeling van de aanvragen van verzoekende partij en haar broer valt op geen enkele manier te verantwoorden. Verwerende partij schendt dan ook de materiële motiveringsverlichting en het consequentiebeginsel. Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij en haar gezin werd bedreigd met de dood, zij kon geen kant meer op. Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus"*.

Verzoekende partij argumenteert verder dat, mocht de Raad van oordeel zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijst er op dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is en begrijpt dan ook niet hoe zij kan stellen dat verzoekende partij zonder gevaar terug kan keren naar El Salvador. Het rapport waarop verwerende partij zich steunt is volgens verzoekende partij achterhaald en anno 2020 is de humanitaire situatie in El Salvador volledig ontspoord en wordt El Salvador gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert ter staving van haar stelling een artikel in The Guardian van 22 november 2019 (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-cssav>) en een artikel op de website van Foreign Policy van 30 november 2019 (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostagephotography/>). Zij betoogt verder dat met de huidige corona crisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat zij geen menswaardig leven zal hebben in El Salvador aangezien de bendes haar niet alleen zullen afpersen, ze zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.

Verzoekende partij besluit dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en dat een dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Zij stelt dat zij in hoofdorde moet erkend worden als vluchteling, subsidiair de subsidiaire bescherming moet toegekend krijgen en in ondergeschikte orde dat de beslissing ten minste vernietigd moet worden voor verder en grondig onderzoek.

Zoals hoger aangehaald neemt het verzoekschrift ingediend namens tweede verzoekster de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift met betrekking tot eerste verzoeker integraal over.

3.2. Verzoekende partijen voegen de bestreden beslissingen en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. De Raad stelt vast dat de verzoeken om internationale bescherming betrekking hebben op bedreigingen door een niet-overheidsactor, *in casu* leden van de bende 18 en Maquina in Apopa. Het is niet betwist dat bendes in El Salvador een actor van vervolging kunnen zijn in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Eerste verzoeker verklaart dat hij op 15 november 2018 werd tegengehouden door een paar jongeren die het uiterlijk hadden van bendeleden (notities eerste verzoeker, p. 7), een pistool tegen zijn hoofd hielden en ook afdrukten maar dat er geen kogel uitkwam. Hij verklaart verder dat zijn broer en hij in die zone de enige jongeren waren in de buurt en dat hij daarom geviseerd werd door de twee bendes (notities eerste verzoeker, p. 8). Volgens zijn verklaringen werd verzoeker ook sinds zijn adolescentie geïntimideerd door verschillende bendeleden in een gebied waar de twee bendes actief zijn en werden pogingen ondernomen door de bendes om hem en zijn broer, B.I.B.G., te dwingen om met hen samen te werken. Tweede verzoekster beroept zich op de vluchtmotieven van haar echtgenoot.

Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat eerste verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerde problemen met de bende 18 en de bende Maquina niet geloofwaardig zijn.

Zo stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat eerste verzoeker slechts tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding maakt van het feit dat hij door de twee bendes werd gevraagd om samen te werken met hen. Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissingen vermeldt hij deze vraag tot samenwerking noch tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. De pogingen van de bendes om hem met hen te doen samenwerken vormt evenwel een essentieel bestanddeel van zijn vrees voor de bendes, nu hij zelf verklaart *“Maar sinds vroeger al hadden ze me willen intimideren. De problemen die ik heb was dat ze wilden dat ik samenwerkte met hen, met beide bendes. Ik weigerde dat”* (notities eerste verzoeker, p. 7) en dat ze wilden dat hij spioneerde voor hen omdat zijn woonplaats *“een zeer specifieke plaats was waar je veel dingen kon zien”* (*idem*). Waar verzoekers stellen dat dit slechts ter sprake kwam tijdens het tweede gehoor, doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoeker dit niet spontaan aanhaalde bij de uiteenzetting van zijn vluchtmotieven en dit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt, nu dit tot de kern van zijn vluchtmotieven behoort.

Verder stelt de Raad vast dat zelfs indien geloof zou kunnen gehecht worden aan de beweerde pogingen om eerste verzoeker te doen samenwerken met de bendes, deze niet voldoende zwaarwichtig waren om aanleiding te kunnen geven tot internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat de concrete vraag tot samenwerking met de bendes betreft, verklaart verzoeker immers dat beide bendes hem wilden inlijven als *“postvatters”*, *“personen die spioneren en kijken of er geen andere bende komt of de politie niet komt”* (notities eerste verzoeker II, p. 7) en dat ze hem dit vroegen omdat hij woonde op een plaats waar beide sectoren in de gaten kunnen worden gehouden. Hij verklaart verder dat ze hem dit elke keer vroegen toen ze hem tegenkwamen (notities, p. 9) en hem vaak zeiden dat ze niet meer wilden dat hij nog studeerde. Eerste verzoeker verklaart verder dat hem werd gevraagd samen te werken met de bendes sinds het eerste jaar dat hij studeerde, maar dat de bendeleden hem tijdens deze periode niet fysiek hebben aangevallen toen hij telkens weigerde om op hun vraag in te gaan (notities eerste verzoeker II, p. 9). Hij verklaart anderzijds dat hij de bendeleden uit de weg probeerde te gaan door op verschillende tijdstippen te passeren zodat zij hem niet konden controleren (notities eerste verzoeker II, p. 10).

Hieruit blijkt dat eerste verzoeker niettegenstaande hij niet inging op de vraag van de bendes om samen te werken, zijn studies en werk kon verder zetten. Hoewel hij verklaart onder druk te hebben gestaan van beide bendes om als "postvatter" met hen samen te werken, bleef dit bij verbaal uiten van ongenoegen vanwege de bendeleden en werd hij verder niet fysiek aangevallen telkens hij weigerde mee te werken. Voor zover verzoeker daadwerkelijk werd onder druk gezet door de bendes, kon verzoeker evenwel verder zijn studies voortzetten en verder werken, althans tot het incident van november 2018. Dat hij verschillende jaren gedurende zijn studies en daarna toen hij begon te werken, kon weigeren om mee te werken met de bendes zonder andere gevolgen dan verbale bedreigingen, ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de beweerde pogingen van de bende om hem te doen samenwerken. Immers, indien hij werkelijk, vanuit het standpunt van de bendes, op een strategische positie woonde en hen daardoor kostbare informatie zou kunnen geven over de bewegingen in de wijk zou kunnen verwacht worden dat de bendes geen genoegen zouden nemen met de eenvoudige weigering van eerste verzoeker. Uit zijn verklaringen blijkt echter dat de bendes niet erg heftig reageerden op zijn weigeringen. Gevraagd hoe zij reageerden toen hij weigerde, antwoordt eerste verzoeker "dat het hen niet beviel, boos" (notities eerste verzoeker II, p. 9). De Raad stelt derhalve vast dat de bestreden beslissingen hierover op goede gronden het volgende stellen: "Dat u de effectieve vraag tot samenwerking met de bendes niet spontaan aanhaalde bij uw vluchtmotieven, terwijl dit later een wezenlijk onderdeel van uw vrees blijkt uit te maken, ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan. Wanneer u dit aspect van uw relaas ten slotte wel vermeldt, blijkt u dit overigens niet op overtuigende wijze hard te kunnen maken. Volgens uw verklaringen zouden de bendes u gedurende uw volledige studietijd voortdurend gevraagd hebben te stoppen met uw studies en met hen samen te werken. U beweert toen wekelijks een bendelid van bende 18 of Maquina te zijn tegenkomen en u werd hier dan telkens op aangesproken. U weigerde iedere keer elke samenwerking. Ze werden dan boos, maar pakten u nooit fysiek aan. U beweert dat de situatie toen nog niet zo onveilig was als nu (CGVS-2 p.7-10). Dit alles toont dan ook niet aan dat u omwille van deze reden werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren".

Verzoekers slagen er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen door er opnieuw op te wijzen dat eerste verzoeker werd gevraagd naar de recente redenen die hem ertoe hebben aangezet om zijn land te verlaten. Waar de Raad kan aannemen dat verzoeker daarbij in eerste instantie verwijst naar de meest recente en ingrijpende gebeurtenis, kan dit evenwel geen afdoende verklaring bieden voor het niet vermelden van de beweerde jarenlange pogingen van beide bendes om eerste verzoeker te rekruteren, zeker nu dit tot de essentie van zijn verzoek om internationale bescherming behoort. Op de verzoekers om internationale bescherming rust immers de plicht om alle elementen ter staving van hun verzoek, waaronder de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indienen, zo spoedig mogelijk aan te brengen (artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet). Dat eerste verzoeker wacht tot het tweede persoonlijk onderhoud om deze rekruteringspogingen te vermelden, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Wat betreft het incident op de bus in augustus 2018 en de directe aanleiding van zijn vertrek, het incident in november 2018 en de bedreiging met het pistool door leden van de bende maquina, stellen de bestreden beslissingen hierover het volgende: "Ook wat betreft de recente gebeurtenissen waarvan u verklaart het slachtoffer te zijn geweest, moeten enkele opmerkingen worden gemaakt. Zo is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS niet spontaan het incident waarvan u in augustus 2018 het slachtoffer zou zijn geweest, aanhaalt. U hebt het dan enkel over het incident in november 2018. Zelfs wanneer er gevraagd wordt of er nog iets anders gebeurde, antwoordt u ontkennend. Pas wanneer u expliciet wordt gevraagd naar een incident met een bus waarover u bij de DVZ vertelde, vermeldt u dit alsnog (CGVS-1 p.9). Dit doet reeds vraagtekens rijzen bij de ernst en geloofwaardigheid van dit incident. Maar zelfs als dit werkelijk heeft plaatsgevonden, kan dit nog niet als voldoende ernstig worden aanzien. Toen u uit de bus werd gezet, zette u uw weg te voet verder. U diende gedurende een twintigtal minuten door gebied van de bende 18 te wandelen. Er overkwam u toen echter niets (CGVS-2 p.6-7). U veranderde nadien weliswaar uw route naar het werk, maar bleef toch nog gedurende een drietal maanden werken (CGVS-2 p.5). U kwam in die periode niet meer in aanraking met deze bende (CGVS-2 p.10). Dit is dus onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging. Hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot het incident waarvan u in november 2018 slachtoffer zou zijn geworden. U beweert dat ze u wilden neerschieten, maar dat het pistool niet werkte, waardoor ze u dan maar sloegen. U bent echter niet naar het ziekenhuis of de dokter geweest omwille van de slagen die ze u gaven (CGVS-2 p.11). U diende ook geen klacht in omwille van deze feiten (CGVS-1 p.10). U hebt dus geen bewijsstukken om uw verklaringen hieromtrent te staven.

Zelfs indien dit incident werkelijk zou hebben plaatsgevonden, dient te worden stilgestaan bij het feit dat u hierna nog achttien dagen in het land bleef en niet meer in contact kwam met bendeleden (CGVS-2 p.10, 12). Er is in die periode niets meer gebeurd (CGVS-1 p.10)."

De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren in het verzoekschrift met betrekking tot het beweerde incident van 15 november 2018, maar enkel met betrekking tot het incident van augustus 2018. Wat betreft de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoeker ook het incident in augustus 2018 met de bendeleden in de bus niet spontaan vermeldde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, kan verzoeker niet volstaan met te verwijzen naar het feit dat hem enkel werd gevraagd naar de meest recente gebeurtenissen die hem ertoe aanzetten om het land te verlaten, om deze motieven te weerleggen. Verzoekers kunnen niet in ernst beweren dat dit incident geen recente gebeurtenis zou zijn, nu zij hun land van herkomst verlieten op 3 december 2018, zodat zij zich niet dienstig kunnen beroepen op het gegeven dat zij slechts antwoordden op de concreet gestelde vragen.

Daargelaten de vaststelling dat de verklaringen van eerste verzoeker over het incident van 15 november 2018 niet worden ondersteund door enig begin van bewijs, stelt de Raad vast dat eerste verzoeker het incident met de bendeleden op 15 november 2018 zelf niet in verband brengt met de andere problemen die hij zou hebben gehad met de twee bendes. Voor zover het niet uitgesloten is dat verzoeker met een wapen zou bedreigd zijn, gezien het wijdverspreide bendegeweld in El Salvador, blijkt uit zijn beschrijving van het incident geenszins dat de bendeleden het in november 2018 specifiek op eerste verzoeker gemunt hadden vanwege zijn weigering om met de bende Maquina mee te werken, maar zou het om een incident kunnen gaan waarvan verzoeker toevallig het slachtoffer was. Uit zijn verklaringen blijkt in elk geval niet dat de bendeleden hem op dat moment bedreigden omdat hij in het verleden geweigerd had om samen te werken met hen of dat dit op enige andere wijze te maken had met zijn beweerde problemen met de twee bendes tijdens en na zijn studies.

Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS gewag maakt van het feit dat beide bendes nog naar hem zouden geïnformeerd hebben bij zijn vader, maar hier verder geen details kan verstrekken wat betreft het aantal keer dat zijn vader zou gecontacteerd geweest zijn, noch waar of wanneer. Bovendien verklaart verzoeker hierover dat hij hier verder niet naar geïnformeerd heeft omdat hij over hen niets wilde weten (notities eerste verzoeker, II, p. 12). De bestreden beslissingen motiveren hieromtrent op goede gronden: *"Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweert u plots dat leden van beide bendes elk nog bij uw vader naar u kwamen vragen. Wat dit betreft kunt u evenwel wederom niet overtuigen. U weet immers niet hoe vaak ze nog naar u informeerden, noch waar en wanneer dit precies plaatsvond. U verklaart bovendien hier niet naar geïnformeerd te hebben. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Als u er op wordt gewezen dat u dit niet vermeldde tijdens uw eerste onderhoud, beweert u simpelweg dat hier niet naar zou zijn gevraagd (CGVS-2 p.12). Nochtans werd u toen expliciet gevraagd of er met iemand van uw familie nog iets gebeurde, u antwoordde toen ontkennend (CGVS-1 p.10)."* Verzoekers weerleggen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, geenszins door te stellen dat eerste verzoeker geen reden zag om zijn vader hierover in detail uit te horen omdat hij niet langer in het land was en geen direct gevaar meer liep. Hiermee bieden verzoekers geen plausibele verklaring voor het feit dat eerste verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geen gewag maakte van het feit dat de bendeleden nog naar hem gevraagd zouden hebben. Er kan immers redelijkerwijze van eerste verzoeker verwacht worden dat hij op zijn minst bij het eerste persoonlijk onderhoud melding zouden maken van het feit dat de bendes naar eerste verzoeker kwamen vragen bij zijn vader, zeker nu hem uitdrukkelijk werd gevraagd of er nog iets gebeurde met zijn familieleden. Het feit dat hij dit naliet ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de bendes. Dit is des te meer het geval nu eerste verzoekers ouders reeds op 26 maart 2019 in België aankwamen en het eerste persoonlijk gehoor van verzoekers plaatsvond op 18 april 2019, zodat kan aangenomen worden dat eerste verzoeker de verdere gebeurtenissen in El Salvador na zijn vertrek met zijn ouders besproken heeft. Dat eerste verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geen verdere details kan verschaffen over waar en wanneer precies zijn vader zou bedreigd zijn geweest door de bendeleden doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

Wat betreft de incidenten die door verzoekers moeder en grootmoeder werden aangehaald waarbij zij werden aangesproken over hun zonen/kleinzonen stellen de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende: *"Aangaande het incident dat uw moeder aanhaalde waarbij ze aangesproken werd over u en uw broer door een hulpje op de bus (CGVS 19/15474 p.14 en 19/15474B p.10) dient te worden opgemerkt dat ze geen bedreigingen ontving (zie CGVS 19/15474B p.14) en dat dit ook slechts een*

eenmalig incident was (zie CGVS 19/15474B p.10). Bijgevolg kan er bezwaarlijk gesteld worden dat hieruit een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat uw grootmoeder aangesproken werd door de benedeleden toen ze aan het vegen was (CGVS 19/15474 p.15, 21). Ze werd op geen enkele manier bedreigd en dit gebeurde ook slechts één keer. Wat betreft de andere keren dat de benedeleden haar zouden hebben aangesproken, dient te worden opgemerkt dat dit niet aannemelijk is. Uw grootmoeder legt in dit verband namelijk erg vage verklaringen af. Zo stelt ze eerst dat ze meermaals 's avonds werd aangesproken door de benedeleden wanneer ze terug kwam van het ziekenhuis waar ze voor haar moeder zorgde (CGVS 19/15478 p.11). Vervolgens stelt ze echter tegenstrijdig hiermee dat de benedeleden haar in die periode slechts één keer op de bus hebben aangesproken (CGVS 19/15478 p.16). Bovendien is het vreemd dat ze niet zou weten door welke bende ze werd aangesproken (CGVS 19/15478 p.17). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de benedeleden haar hebben aangesproken over haar zonen en kleinkinderen en kan er geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid." De Raad stelt vast dat in de verzoekschriften geen poging wordt ondernomen om deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier te weerleggen en maakt deze tot de zijne.

Waar de bestreden beslissingen ook verwijzen naar de door bendes aangestoken brand in de buurt waar verzoekers woonden en het feit dat de woning van eerste verzoekers vader met stenen zou bekogeld zijn, stelt de Raad vast dat verzoekers zich op het ogenblik van deze feiten zich reeds in België bevonden en dat deze feiten werden ingeroepen door hun familieleden die na hen naar België kwamen. In zoverre verzoekers zich hierop beroepen om de situatie in hun land van herkomst en hun wijk te illustreren, wijst de Raad er op dat de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken in hun hoofde.

Verder stelt de Raad vast dat het paspoort van eerste verzoeker werd uitgegeven op 10 augustus 2018 en hij verklaart dat hij op dat ogenblik geen concrete problemen had (notities eerste verzoeker II, p. 7), maar wel verwijst naar het feit dat hij al sinds vroeger problemen had met de bendes omdat ze wilden dat hij met hen samenwerkte. Verder verklaart hij dat hij dezelfde problemen had als zijn broer die wel uit El Salvador vertrok op 17 september 2018 (bestreden beslissing eerste verzoeker, feitenrelaas) maar dat het voor hem moeilijk was om zijn familie achter te laten. Hieruit blijkt dat de problemen van eerste verzoeker met de bendes en beweerde pogingen tot rekrutering in elk geval niet dusdanig ernstig waren dat eerste verzoeker zich genoodzaakt zag om El Salvador onmiddellijk te verlaten, zoals dat voor zijn broer blijkbaar wel het geval was. Bovendien stelt de Raad vast dat de voornaamste reden waarom hij op dat ogenblik overwoog zijn broer te vergezellen diens jonge leeftijd was en het feit dat hij niet wist hoe zich te beredderen (notities eerste verzoeker II, p. 7), en dus niet werd ingegeven door een individuele vrees voor de bendes op dat ogenblik. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn vrees om gerekruteerd te worden door de bendes.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de broer van eerste verzoeker, zoals reeds aangehaald, op 17 september 2018 naar België kwam en op 6 maart 2019 de vluchtelingenstatus kreeg. De bestreden beslissingen stellen hierover, onder verwijzing naar het arrest *Ahmedbekova tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite* (HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16), dat het loutere feit dat eerste verzoeker een gezinslid is van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming en niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus aangezien hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er in zijn hoofde omwille van zijn familieband een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade zou bestaan. Verzoekers betwisten dit en stellen dat de problemen van de broer van eerste verzoeker exact dezelfde waren en dat hij wel erkend werd en dat hij nog meer bedreigingen onderging dan zijn broer waardoor hij ook niet anders kon dan het land te verlaten, zodat het verschil in behandeling van verzoeker op geen enkele manier te verantwoorden valt.

De Raad wijst er op dat in het geciteerde arrest het Hof oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "vluchteling" en van "persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt" (punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft.

Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punten 50-51).

Uit eerste verzoekers verklaringen blijkt, zoals hoger aangehaald, dat hij samen met zijn jongere broer naar België wou vertrekken om hem bij te staan op een ogenblik dat hij nog geen concrete problemen had gehad, maar anderzijds beweert dat hij werd geconfronteerd met gelijkaardige problemen als degene die zijn broer had ondervonden met de bendes. Hij vertrok uiteindelijk toch niet omdat het een moeilijke beslissing was om zijn familie achter te laten. De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen informatie bevat over de redenen waarom de broer van eerste verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend. In zoverre verzoeker beweert dat zijn broer exact dezelfde problemen had, brengt hij hierover slechts zeer summiere informatie aan tijdens de gehoren bij het CGVS. Hij verwijst tijdens de twee persoonlijke onderhouden bij het CGVS slechts éénmaal naar de problemen van zijn broer als volgt *“Omdat hij dezelfde problemen had, met dezelfde bende, hij kon zijn school niet afmaken, ze lieten hem stoppen met studeren, dus hij moest onmiddellijk vertrekken”* (notities eerste verzoeker II, p. 7). Voor zover uit de verwijzing naar dezelfde problemen kan worden afgeleid dat het gaat om de problemen die eerste verzoeker daarna uiteenzet met betrekking tot het feit dat hij onder druk werd gezet om met de bendes samen te werken, kan dienstig worden verwezen naar bovenstaande conclusie dat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig en de beweerde problemen onvoldoende zwaarwichtig werden bevonden. Verzoeker toont bijgevolg ook niet aan dat hij, louter omwille van deze gezinsband zelf een gegronde vrees heeft om op zijn beurt te worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zoals reeds aangehaald, brengt tweede verzoekster geen eigen vluchtmotieven aan en baseert zij zich integraal op de vluchtmotieven van haar echtgenoot, zodat ook in haar hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk wordt gemaakt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, komt de Raad tot het besluit dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn,

Gelet op bovenstaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

5.2. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten en zij hun voorgehouden vrees niet aannemelijk maken. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Voor zover verzoekers een reëel risico op ernstige schade pogen aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, zij geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet zouden geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zullen kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het

EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *“ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40.). Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de preciaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoekers tonen niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Waar verzoekers wijzen op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekers geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendegeweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET